

Rep.Nr.

2014/758

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 17 MAART 2014.

5DE KAMER

Arbeidscontract
Op tegenspraak
Heropening der debatten

In de zaak:

RECON INTERNATIONAL NV, met maatschappelijke
zetel gevestigd te 9991 ADEGEM, Oude Weg 39.

**Appellante op hoofdberoep en geïntimeerde op
incidenteel beroep**, vertegenwoordigd door Mr.
D. VANDENBULCKE, advocaat te Overijse.

Tegen:

H wonende te

**Geïntimeerde op hoofdberoep en appellant op
incidenteel beroep**, vertegenwoordigd door Mr.
J.C. VAN NIEUWENHUYZE, syndicaal afgevaardigde
en volmachtdrager te Brussel.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het
vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank
van Brussel op 8 februari 2011,

- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 12 maart 2013;
- de conclusies en syntheseconclusies van de partijen;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 27 januari 2014 waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

De heer H. trad op 1 februari 1995 in dienst van de NV Recon International (hierna genoemd de NV) als arbeider, met schriftelijke arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd van 28 januari 1995.

Op de loonbrieven die tijdens de tewerkstelling werden afgeleverd wordt als functie 'saneringstechnieker' opgegeven en als paritair comité '121' (schoonmaak- en ontsmettingsondernemingen).

Volgens de gegevens op het werkloosheidsbewijs C4 werd de arbeidsovereenkomst beëindigd op 10 januari 1997 met betaling van een opzeggingsvergoeding die de periode van 11 januari 1997 tot 7 februari 1997 dekte; als juiste oorzaak van de werkloosheid werd opgegeven: 'onvoldoende rendement'.

Op hetzelfde werkloosheidsbewijs werd nog steeds 'saneringstechnieker' als functie opgegeven, doch als paritair comité '124' (bouwbedrijf).

Met brief van 26 mei 1997 vorderde de beroepscentrale Dendermonde van de vakorganisatie van de heer H. betaling door de NV van een totaal bedrag van 295.012 BEF als loonregularisatie, waarbij werd gesteld dat de heer H. bezoldigd diende te worden als ploegbaas A in de bouwnijverheid, en tevens recht had op verplaatsingskosten en mobiliteitsvergoeding.

Met brief van 29 mei 1997 antwoordde de NV niet akkoord te gaan met deze vordering, gelet op activiteiten van het bedrijf: 'saneringsactiviteiten na brand- en waterschade'.

Het dossier werd dan overgedragen aan de afdeling Brussel van de beroepscentrale.

Met brief van 29 september 1997 stelde de NV dat zij pas vanaf 1 oktober 1995 ressorteerde onder het paritair comité 124 voor het bouwbedrijf, en formuleerde zij volgend voorstel tot minnelijke regeling:

- loon als geoefende arbeider, met vanaf december 1995 een toeslag van 10 % als ploegbaas
- toekenning van verplaatsingskosten vanaf oktober 1995
- geen mobiliteitsvergoeding.

Hierop antwoordde de beroepscentrale dat de heer H dit voorstel zou kunnen aanvaarden mits toekenning van het loon van geoefend arbeider vanaf zijn indiensttreding, waarbij het over de periode van de indiensttreding tot oktober 1995 ging over een bedrag van 4.637 BEF.

Met brief van 12 januari 1998 meldde de NV dit laatste niet te kunnen aanvaarden, doch na een daaropvolgend telefoongesprek verklaarde de NV zich bereid, 'teneinde nodeloze procedurekosten te vermijden, doch met tegenzin', een dading te aanvaarden op volgende basis:

- 59.325 BEF loonregularisatie van oktober 1995 tot en met de opzegging in januari 1997
- 40.066 BEF regularisatie verplaatsingskosten over dezelfde periode
- 4.637 BEF supplement voor de periode vóór oktober 1995

Vervolgens maakte het beroepsverbond Brussel van de centrale met brief van 15 januari 1998 een dadingsovereenkomst over aan het beroepsverbond Dendermonde, met de vraag dit aan de heer H ter ondertekening voor te leggen.

Hierop meldde het beroepsverbond Dendermonde met brief van 15 oktober 1995 aan de NV dat de heer H het voorstel tot minnelijke schikking enkel kon aanvaarden indien de NV bereid zou zijn hem gedurende de periode van tewerkstelling 'in te schrijven onder het paritair comité voor het bouwbedrijf'.

Met brief van 20 oktober 1998 drukte de NV haar verbazing uit over deze ontwikkeling; in deze brief wordt tevens aangegeven de NV slechts vanaf oktober 1995 naast de oorspronkelijke activiteit (reiniging) ook activiteiten uitoefende die onder de bouwsector vielen.

Dit werd bevestigd in de brief van de vroegere raadsman van de NV van 3 november 1998; in deze brief werd tevens aangedrongen op voorlegging van de dadingsovereenkomst.

Met brief van 4 november 1998 stelde het beroepsverbond Dendermonde van de beroepscentrale 'terug te keren naar de oorspronkelijke vordering', waarop de vroegere raadsman van de NV om overlegging van bewijsstukken vroeg met betrekking tot de inhoud van de functie van de heer H. Uit een volgende brief van de rechtskundige dienst van de vakorganisatie van 2 mei 2001, kan worden afgeleid dat deze documenten door de centrale werden overgemaakt met brief van 10 december 1998.

Met voornoemde brief van 2 mei 2001 kwam een nieuwe briefwisseling tussen de juridische dienst van de vakorganisatie en de nieuwe raadsman van de NV, zonder dat resultaat kon worden bereikt.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 12 december 2001 vorderde de heer H. voor de Arbeidsrechtbank te Brussel betaling door de NV van:

In hoofddorde:

- 5.414,02 euro achterstallig bruto loon
- 1.220,90 euro netto verplaatsingskosten
- 678,24 euro netto mobiliteitsvergoeding

In ondergeschikte orde:

- 7.313,16 euro schadevergoeding wegens het niet toekennen van de wettelijk voorziene lonen, verplaatsingskosten en mobiliteitsvergoedingen

Te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en de kosten van het geding.

Hij vorderde tevens afgifte van de verbeterde sociale documenten (individuele loonfiches en fiscale fiches voor de jaren 1995, 1996 en 1997) onder verbeurte van een dwangsom, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het te wijzen vonnis zonder enige reserve.

b.-

In de loop van de procedure voor de arbeidsrechtbank paste de heer H. zijn vordering cijfermatig als volgt aan:

In hoofdorde:

- 5.200,48 euro achterstallig bruto loon
- 1.141,70 euro netto verplaatsingskosten
- 678,24 euro netto mobiliteitsvergoeding

In ondergeschikte orde:

- 7.020,42 euro schadevergoeding wegens het niet toekennen van de wettelijk voorziene lonen, verplaatsingskosten en mobiliteitsvergoedingen

c.-

Met vonnis van 8 februari 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en reeds gedeeltelijk gegrond.

De NV werd veroordeeld tot betaling aan de heer H van 1.141,70 euro als netto verplaatsingskosten, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest.

De vordering met betrekking tot het achterstallig loon werd naar de rol verzonden teneinde de heer H de gelegenheid te geven de berekening van de tekorten aan te passen aan het principe dat hij recht heeft op het loon als geoefende arbeider binnen het PC 124 over de ganse tewerkstellingsperiode met een toeslag van 10 % als ploegbaas met ingang van december 1995.

De vordering met betrekking tot de mobiliteitsvergoeding werd afgewezen.

De NV werd veroordeeld tot de kosten van het geding, begroot op 100,84 euro dagvaardingskosten.

d.-

Het vonnis werd volgens de opgave van partijen betekend op 15 februari 2013. Een akte van betekening wordt niet bijgebracht.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 12 maart 2013, tekende de NV beroep aan tegen het vonnis dat op 8 februari 2011 werd gewezen door de arbeidsrechtbank. Zij vorderde dat het arbeidshof:

In hoofdorde, de vordering niet ontvankelijk zou verklaren wegens verjaring;

In ondergeschikte orde, de vordering ontvankelijk doch ongegrond zou verklaren, met verwijzing van de heer Hostens in de kosten van beide aanleggen;

Gans ondergeschikt, de vordering slechts gegrond te verklaren voor een bedrag van 993,21 euro bruto bijkomende verplaatsingskosten en 1.585,57 euro bruto loon; tevens te zeggen voor recht dat de intrest slechts verschuldigd kan zijn op de netto bedragen vanaf de datum van het tussen te komen vonnis (later arrest).

f.-

Met conclusie in beroep, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 28 augustus 2013, tekende de heer H. incidenteel beroep aan tegen het reeds bestreden vonnis; samengevat vorderde hij dat zijn vordering gegrond zou worden verklaard voor volgende bedragen:

- 5.200,48 euro bruto loonregularisatie
- 1.141,70 euro netto verplaatsingskosten
- 678,24 euro netto mobiliteitsvergoeding

Te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en de kosten van dagvaarding.

Hij vordert tevens dat de NV veroordeeld zou worden tot betalen van een geldboete aan de Administratie van Registratie en Domeinen met toepassing van artikel 780 bis Ger.W..

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. De verjaring

Het staat niet ter discussie dat de heer H. zijn vordering tot betaling van loonregularisatie, verplaatsingskosten en mobiliteitsvergoedingen in hoofdorde steunt op het bestaan van een misdrijf.

a.-

In burgerlijke zaken moet de partij die een op een misdrijf gepronede vordering heeft ingesteld, de aanwezigheid van de bestanddelen van het misdrijf bewijzen.

(vgl. Cass. 16 februari 1990, Arr. Cass. 1989-90, 782)

Wanneer de burgerlijke rechter een uitspraak moet doen over een op een misdrijf gesteunde vordering en nagaat of de vordering eventueel verjaard is, moet hij vaststellen dat de feiten die aan de vordering ten grondslag liggen onder toepassing van de strafwet vallen. Hij is gehouden de constitutieve elementen van dit misdrijf die een invloed hebben op de beoordeling van de verjaring na te gaan en mag zich er niet toe beperken vast te stellen dat de werknemer het bestaan van het misdrijf inroept ter ondersteuning van zijn vordering.

(vgl. Cass. 25 oktober 2004, onuitg., Nr. S.99.0190.F; Cass. 9 februari 2009, J.T.T. 2009, 211, met conclusie Proc.-Gen. J.-F. Leclercq)

Bij de beoordeling van een vordering ex delicto dient de rechter bijgevolg na te gaan of het materieel en het moreel element van het misdrijf waarop de heer H zich steunt, aanwezig zijn.

b.-

Artikel 56, 1° stelt strafbaar de werkgever, zijn aangestelden of lasthebber die zich schuldig hebben gemaakt aan overtreding van een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst.

De heer H steunt zijn vordering op de in het paritair comité voor het bouwbedrijf gesloten collectieve arbeidsovereenkomsten, die algemeen verbindend werden verklaard.

Hierbij stelt zich het probleem dat er weliswaar geen discussie bestaat over het feit dat de NV alleszins vanaf 1 oktober 1995 ressorteerde onder het paritair comité voor het bouwbedrijf. Dit wordt door de NV overigens uitdrukkelijk aangegeven in de briefwisseling die ter zake werd gevoerd, en die werd aangehaald in het feitenrelaas (brieven van 29 september 1997 en 20 oktober 1998); voormeld gegeven wordt tevens bevestigd in de brief van de toenmalige raadsman van de NV van 3 november 1998.

Met betrekking tot de periode van zijn indiensttreding (1 februari 1995) tot 30 september 1995 kan het arbeidshof enkel vaststellen dat de heer H niet, en alleszins niet op afdoende wijze aantoonde dat de NV ook in deze periode ressorteerde onder het paritair comité voor het bouwbedrijf.

Hij levert aldus het afdoende bewijs van het materieel element of het misdrijf, doch enkel met betrekking tot

de periode vanaf 1 oktober 1995 tot het einde van de tewerkstelling.

C.-

Wanneer in de wettelijke omschrijving van een misdrijf geen sprake is van opzet of onachtzaamheid, is het misdrijf niet louter strafbaar doordat het materiële feit is gepleegd.

(vgl. Cass. 12 mei 1987, R.W. 1986-87, 538, concl. Adv.-Gen. J. du Jardin; Cass. 13 december 1994, Arr. Cass. 1994, 1104)

Voor verschillende misdrijven uit het sociaal strafrecht is geen opzet vereist: voor het bewezen verklaren van deze overtredingen is wel een moreel bestanddeel vereist, maar niet dat de dader opzettelijk heeft gehandeld.

(vgl. Cass. 31 januari 1989, Arr. Cass. 1988-89, 648; Cass. 16 februari 1993, Arr. Cass. 1993, 193)

In het sociaal strafrecht wordt het schuldconcept op een bijzondere manier geconcretiseerd, m.n. door de figuur van de normaal vooruitziende werkgever die geacht wordt de regels van het sociaal recht te kennen en na te leven.

(vgl. A. Vandenberghe, Het moreel element in sociaalrechtelijke misdrijven, Noot onder Arbh. Antwerpen, 10 december 1992, J.T.T. 1994, 412)

Bij het beoordelen van het moreel bestanddeel van het misdrijf dient bijgevolg telkens te worden nagegaan of de dader van het misdrijf de strafbare gedraging had kunnen voorkomen, wat neerkomt op een louter aquiliaans schuldconcept.

(vgl. V. Doms, De verhouding tussen de vordering ex contractu en ex delicto in het kader van de arbeidsovereenkomst, Bibliotheek Sociaal Recht, Larcier, Brussel 200, nr. 208)

De feitenrechter beoordeelt de volstreekte onmogelijkheid tot handelen van de persoon die de handeling moet stellen met inachtneming van de omstandigheden waaruit volgt dat degene die zich op een rechtvaardigingsgrond beroept, heeft gehandeld zoals ieder bedachtzaam en voorzichtig mens zou hebben gedaan, die in dezelfde toestand verkeert.

(vgl. Cass. 8 januari 1996, J.T.T. 1996, 250, noot)

In voorliggende betwisting is het arbeidshof van oordeel dat de NV niet heeft gehandeld zoals iedere bedachtzaam en voorzichtig werkgever zou hebben gehandeld, zodat ook

het moreel element van het misdrijf wordt bewezen. Hierbij is het van belang op te merken dat de NV zelf aangeeft op de hoogte te zijn van het feit dat zij vanaf 1 oktober 1995 ressorteert onder het PC 124, doch deze wijziging van paritair comité niet aangeeft op de loonbrieven en evenmin de bezoldigingsvoorwaarden aanpast.

Minstens had de NV moeten nagaan of laten nagaan wat de gevolgen van de wijziging van het PC waren op de loon- en arbeidsvoorwaarden van zijn werknemers.

d.-

Artikel 26 Voorafgaande Titel Sv. bepaalt dat de burgerlijke vordering volgend uit een misdrijf verjaart door verloop van 5 jaar te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf is gepleegd, zonder evenwel te verjaren voor de strafvordering.

Deze bepaling is eveneens van toepassing in het sociaal recht.

(vgl. Cass. 27 oktober 1986, J.T.T. 1987, 300)

De verjaring van de burgerlijke vordering ex delicto begint te lopen op hetzelfde tijdstip als de strafvordering, d.i. op het ogenblik waarop het misdrijf werd gepleegd.

(vgl. Arbh. Bergen 22 mei 1975, T.S.R. 1975, 490, advies Adv. Gen. J. Mallié)

Bij voortgezette of collectieve misdrijven loopt de verjaringstermijn vanaf het ogenblik waarop het misdrijf is voltooid, d.i. vanaf het laatste strafbare feit.

In tegenstelling tot wat sommige rechtsgeleerden voorhouden, is aan dit principe door de wijziging van artikel 65 Sw. sedert de wet van 11 juni 1994 geen einde gekomen.

Minstens voor zover al de feiten, zoals in casu, die uit een en hetzelfde misdadig opzet voortspruiten, samen voorgelegd worden aan een en dezelfde rechter, is er niets nieuws, en is de wijziging van artikel 65 Sw. een wettelijke grondslag voor en een bevestiging van het voorheen jurisprudentieel tot stand gekomen begrip van het voortgezet misdrijf.

(vgl. W. Rauws, Actualia inzake de verjaring in het arbeidsrecht, R.W. 2002-2003, 375, met aldaar aangehaalde rechtsleer en rechtspraak)

Een voortgezet of collectief misdrijf wordt gevormd door een geheel van misdrijven van dezelfde aard (bij het voortgezet misdrijf) of van verschillende aard (bij het collectief misdrijf), die moeten worden beschouwd als één enkel strafbaar feit omdat zij voortvloeien uit een zelfde misdadig opzet.

(vgl. Cass. 4 september 1974, J.T.T. 1975, 251)

Het gevolg van het bestaan van het collectief of voortgezet misdrijf is dat de verjaringstermijn voor alle misdrijven die verenigd worden door de eenheid van misdadig opzet, slechts begint te lopen op het ogenblik dat het laatste feit werd gepleegd.

(vgl. Arbh. Antwerpen 10 december 1992, J.T.T. 1994, 411, noot A. Vandenberg)

e.-

Samengevat betekent dit dat het arbeidshof van oordeel is dat de vordering van de heer H niet verjaard is met betrekking tot de periode van 1 oktober 1995 tot het einde van de tewerkstelling.

2. De dading

Ten onrechte argumenteert de NV dat de vordering van de heer H als ongegrond moet worden afgewezen daar tussen partijen een dading werd gesloten.

Het is juist dat de dading een consensuele overeenkomst is, die geldig tot stand komt door de loutere wilsovereenstemming tussen partijen, waarbij niet vereist is - in tegenstelling tot wat de heer H voorhoudt - dat deze schriftelijk moet worden gesloten: een dading kan mondeling of schriftelijk worden gesloten en uitdrukkelijk of stilzwijgend tot stand komen.

Het vereiste in de tweede alinea van artikel 2044 BW dat de dading schriftelijk wordt opgemaakt, betreft enkel de bewijsvoering en niet haar geldig bestaan.

(vgl. B. Tilleman, I. Claeys, C. Coudrin, K. Loontjens, A.P.R. Tw. Dading, Story-Scientia en Kluwer, Antwerpen 2000, nrs. 42-44 met aldaar aangehaalde rechtspraak en rechtsleer)

Doch uiteraard is dan wel vereist dat de wilsovereenstemming tussen partijen wordt bewezen, wat in deze niet gebeurt. Uit de briefwisseling die specifiek werd gevoerd tussen de NV en het beroepsverbond Dendermonde van de vakcentrale blijkt immers duidelijk dat de heer H het niet eens was - om welke merkwaardige reden dan ook - met de inhoud van de dading die hem werd voorgesteld.

3. De gevorderde vergoedingen

3.1. Loonregularisatie

Ten aanzien van dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van de heer H bestaat er geen discussie over de vraag of betrokkene tijdens de periode vanaf 1 oktober 1995 beschouwd en bezoldigd moet worden als geoefende arbeider, doch wel over de vraag of hij tevens recht heeft op een loontoeslag als ploegbaas.

Artikel 22 eerste en tweede lid van de in deze toepasselijke collectieve arbeidsovereenkomst van 18 maart 1993, gesloten in het paritair comité voor het bouwbedrijf, bepaalt dat onder ploegbaas wordt verstaan, de arbeider die geholpen wordt door verschillende arbeiders en die toezicht houdt op de uit te voeren werken waarbij hij handenarbeid pleegt te verrichten. Dergelijke ploegbaas heeft recht op een uurloon dat ten minste 10 % hoger ligt dan dat datgene wat overeenkomst met zijn eigen beroepsbekwaamheid.

In het bijzonder dient de heer H aan te tonen dat hij geholpen werd door verschillende arbeiders en toezicht hield over de uit te voeren werken.

De heer H levert dit bewijs niet; het vereiste bewijs wordt niet geleverd door de verklaringen die hij voorlegt, nu uit deze verklaringen niet en alleszins niet ondubbelzinnig kan worden afgeleid dat hij als ploegbaas werkte. Deze verklaringen hebben immers enkel betrekking op de uitvoering van de werken, en niet op het feit dat deze werken uitgevoerd werden met de heer Hostens als ploegbaas. In het bijzonder tonen zij niet aan dat de 'ploegverantwoordelijke' Hostens geholpen werd en toezicht hield op andere arbeiders.

3.2. Verplaatsingskosten

Het arbeidshof vindt noch in het beroepsverzoekschrift, noch in de conclusies voor het arbeidshof enige betwisting (principieel of cijfermatig) door de NV van der verschuldigdheid van de verplaatsingskosten, zodat dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van de heer Hostens door de arbeidsrechtbank terecht werd toegekend.

3.3. Mobiliteitsvergoeding

Artikel 31 § 2 van de in deze toepasselijke collectieve arbeidsovereenkomst van 18 maart 1993, gesloten in het paritair comité voor het bouwbedrijf, bepaalt dat

wanneer de werknemers zich op eigen kracht verplaatsen, de werkgever tussen dient te komen in de onkosten die gedragen worden door de arbeider, waarbij deze tussenkomst bestaat uit een terugbetaling van de reiskosten, aangevuld met een mobiliteitsvergoeding.

Deze mobiliteitsvergoeding wordt bepaald rechtstreeks evenredig met de afstand in kilometer tussen de woonplaats van de werknemer en zijn werk.

De arbeidsrechtbank heeft dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van de heer H afgewezen op grond van de melding door de NV in haar brief van 29 september 1997 stelde dat deze vergoeding niet verschuldigd was 'daar in plaats van deze vergoeding de tijd van de verplaatsing naar de werf in uurloon werd betaald'.

Van deze bewering levert de NV echter geen bewijs.

Artikel 1315 tweede lid BW bepaalt dat wie beweert bevrijd te zijn, het bewijs dient te leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.

Vermits de NV dit bewijs niet levert, diende ook dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering principieel gegrond te worden verklaard.

Het gevorderde bedrag van 678,24 euro staat cijfermatig niet ter discussie.

4. Wettelijke en gerechtelijke intrest

De NV vordert dat slechts intrest zou worden toegekend vanaf de datum van het tussen te komen arrest.

Uit artikel 10 van de Loonbeschermingswet volgt niet dat de rechter intrest op het gevorderde loon moet toekennen wanneer hij vaststelt dat het uitblijven van een gerechtelijke beslissing aan de nalatigheid van de werknemer te wijten is.
(vgl. Cass. 27 juni 1994, J.T.T. 1994, 473)

In voorliggende betwisting toont de NV niet aan dat het uitblijven van de gerechtelijke beslissing aan de nalatigheid van de heer H te wijten zou zijn, zodat op de vraag van de NV niet dient te worden ingegaan. Zoals terecht door de arbeidsrechtbank opgemerkt in het bestreden vonnis, belette niets de NV de procedure zelf te activeren.

5. Geldboete

Artikel 780bis eerste lid Ger.W. bepaalt dat de partij die de rechtspleging aanwendt voor kennelijk verdragende of onrechtmatige doeleinden kan worden veroordeeld tot een geldboete van 15 euro tot 2.500 euro.

De feiten die de heer Hostens hiertoe aanvoert, vormen op zich geen bewijs van een aanwending door de NV van de rechtspleging voor kennelijk verdragende of onrechtmatige doeleinden.

Deze nieuwe vordering dient dan ook als ongegrond te worden afgewezen.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis voor zover het de vordering van de heer H tot betaling van een mobiliteitsvergoeding ongegrond verklaarde en opnieuw recht doende, verklaart deze vordering gegrond; veroordeelt de NV tot betaling aan de heer H van 678,24 euro mobiliteitsvergoeding, dit netto bedrag te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de opeisbaarheid ervan en met de gerechtelijke intrest vanaf 12 december 2001;

Bevestigt het bestreden vonnis voor zover het de vordering van de heer H tot betaling van de verplaatsingskosten, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest, ontvankelijk en gegrond verklaarde;

Zegt voor recht dat de heer H recht heeft op het loon van een geoefende arbeider, zoals voorzien in de toepasselijke collectieve arbeidsovereenkomsten gesloten in het paritair comité voor het bouwbedrijf, voor de periode van 1 oktober 1995 tot het einde van de tewerkstelling; laat toe dat de heer H dit

onderdeel van zijn vordering hiermee rekening houdend
becijfert, en deze becijfering neerlegt ter griffie van
het arbeidshof en meedeelt aan de raadsman van de NV
uiterlijk op woensdag 30 april 2014;

Zegt dat partijen hieromtrent zullen worden gehoord op
de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het
Arbeidshof te Brussel op **maandag 23 juni 2014 te 14 uur
15'**, in de zaal 0.6, Poelaertplein 3 te 1000 Brussel;

Verklaart de nieuwe vordering van de heer Hc om de
NV te veroordelen tot een geldboete met toepassing van
artikel 780bis Ger.W. ontvankelijk doch ongegrond;

Houdt de beslissing betreffende de kosten aan.

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te
Brussel en ondertekend door :

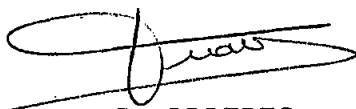
D. RYCKX : Raadsheer.

S. ALAERTS: Raadsheer in sociale zaken als werkgever,

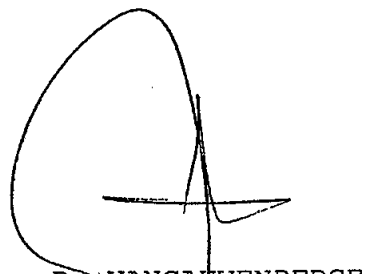
R. VAN CAUWENBERGE : Raadsheer in sociale zaken als
werknemer-arbeider,

En bijgestaan door :

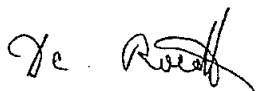
D. DE RAEDT : Griffier,

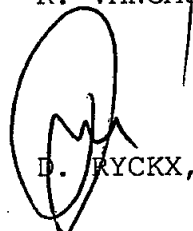
S. ALAERTS,

R. VANCAUWENBERGE,

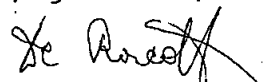

D. DE RAEDT,

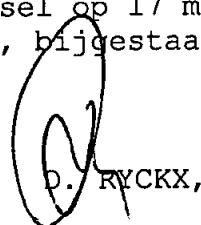

D. RYCKX,

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5^{de}
kamer van het Arbeidshof te Brussel op 17 maart 2014
door de heer D. RYCKX, Raadsheer, bijgestaan door D. DE
RAEDT, griffier,

D. DE RAEDT,

D. RYCKX,